

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἀσκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειο

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 25 Σεπτεμβρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 43

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

—Ἦρθε ὁ Μάριός μας; Εἰν' ἐδῶ;..
Χαίρουμαι πολὺ. Ἀλλὰ πῶς ἦρθε;
Μὲ τίνος ἄδεια; μὲ τίνος ἐξοδα; Εἴ-
μαι περιέργως νὰ μάθω.

Ἄν δὲν ἔμελε τῇ μητέρα τὸ πῶς
ἦρθε ὁ γιός της, ἔμελε, βλέπετε, τὸν
πατέρα. Κι' ἐνῷ ὁ Μάριος, μὲ τὰ
πρῶτα του λόγια, ἔκαμε νὰ τρέξη,
νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του, ἄμ' ἄ-
κουσε καὶ τὰ τελευταῖα, στάθηκε καὶ
ψιθύρισε συγχυσμένος :

—Θὰ σὰς πῶ... τῶρ
ἀμέσως θὰ σὰς ἐξηγήσω...

Ἐγώ, πατέρα...

Ἀπὸ τῆ συγκίνησής του,
τὴν ταραχή του, ἐκόπηκε.
Κι' ὁ κ. Καπάνης, αὐστη-
ρότερα τοῦ εἶπε :

—Μὴν τὸ ἔσκασες ἀπὸ
τὸ Λύκειο; Καθόλου ἀπί-
θανο νὰ ἔκαμες κι' αὐτὸ
τὸ ἀνδραγάθημα. Ποῦ βρή-
κες ὅμως χρήματα γιὰ τὸ
ταξίδι; Δὲν πιστεύω νὰ
βρήκες ἐκεῖνα ποῦ σοῦ
ἐκλεψαν μόλις ἔφτασες
στὸ Παρίσι...

—Ὅχι, πατέρα μου,
μπόρεσε νὰρθῶσῃ ὁ Μά-
ριος. Σὰς βεβαιῶ πῶς ἀ-
πατάσθε. Δὲν τὸ ἔσκα-
σα...

—Καλά, ἀποκρίθηκε
μαλακώτερα ὁ κ. Καπά-
νης. Μπορεῖ νὰ σοῦ ἔδω-
σαν τὴν ἄδεια νὰ ταξιδέ-
ψης. Ἀλλὰ περιμένω νὰ
μοῦ πῆς ποῦ βρήκες τὰ
μέσα.

—Θὰ σὰς τὸ ποῦμε
μεῖς, κύριε Καπάνη! ἀ-
κούσθηκε μιὰ παιδική
φωνή.

Ἦταν ὁ Μοντανῆς, ποῦ καθὼς ἄ-
κουσε ἀπέξω τὴν ὁμιλίαν τοῦ φίλου
του μὲ τὸν πατέρα του, μπήκε θαρ-
ρετὰ στὸν κῆπο ἔχοντας δεξιὰ του
τὸν Σαϊζάνη κι' ἀριστερά του τὸ
Δουμποδάνο, γιὰ νὰ δώσουν αὐτοὶ
τις ἐξηγήσεις ποῦ ζητοῦσε ὁ κ. Κα-
πάνης.

—Σεῖς; ἔκαμεν αὐτὸς γυρίζοντας
ἐμφανισμένος. Καὶ ποιοὶ εἰσθε σεῖς,
παρακαλῶ;

Οἱ τρεῖς φίλοι ἔβγαλαν τὰ καπέλ-
λα τους μὲ σεβασμὸ καὶ προχώρη-
σαν, ξεσκεπάζοντας τὴ μικρὴ Λου-
κία ποῦ τοὺς ἀκολουθοῦσε.

—Μπά! κι' ἡ Λουκία; ἔκαμε ὁ
κ. Καπάνης ἅμα εἶδε καὶ τὴν ἀνε-
ψιά του. Ἐσὺ τί γυρεύεις μαζί τους;
Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ;

Ὁ Μοντανῆς ἔλαβε πάλι τὸ λόγο :

—Κύριε Καπάνη, εἶπε, μᾶς συγ-
χωρεῖτε πρῶτα-πρῶτα ποῦ σταθήκα-
με ἐδῶ ἀπέξω κι' ἀκούγαμε τὴν ὁμι-
λίαν σας μὲ τὸ Μάριο. Ἀλλὰ δὲν τὸ
ἐκάμαμε ἀπὸ περιέργεια, οὔτε ἀπὸ
ἀδιακρισία. Χωρὶς νὰ θέλουμε ἀκού-
σαμε, κι' ἀφοῦ ἀκούσαμε,
θεωρήσαμε χρέος μας νὰ
ὑπερασπισθοῦμε τὸ φίλο
μας, ποῦ τόσο ἄδικο τὸν
ὑποπτευθήκατε...

—Μὰ ποιοὶ εἰσθε σεῖς;
Ξαναρώτησε ὁ κ. Καπάνης.
Δὲν μπορῶ νὰ μάθω ἐπι-
τέλους;

Ὁ Μάριος δὲν μπόρε-
σε νὰ βαστάξῃ.

—Πατέρα, φώναξε, αὐ-
τὸς ποῦ σὰς μιλεῖ, εἶναι ὁ
Γεώργιος Μοντανῆς.

—Ἄ! ἔκαμαν μαζί ὁ
κύριος καὶ ἡ κυρία Καπά-
νη εἶναι ὁ Γεώργιος Μον-
τανῆς;..

—Μάλιστα, εἶπε ὁ Μά-
ριος, αὐτὸς εἶναι!..

Καὶ πρόσθεσε σιγὰ :

—Σεῖς ξέρετε τί τοῦ
χρωστῶ...

Ἐπειτα δυνατὰ :

—Κι' αἱ ἄλλαι δυὸ ποῦ
τὸν συνοδεύουν, εἶναι ὁ
Παῦλος Σαϊζάνης κι' ὁ
Λεωνίδας Δουμποδάνος.
Νὰ τους! ὁ Παῦλος... ὁ
Λεωνίδας... Πολλὲς φο-
ρὲς σὰς ἔγραφα γιὰ τοὺς
καλούς μου αὐτοὺς φίλους.

—Μὰ ναι! εἶπε ὁ κ.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μικρὲς Γιαπωνέζες

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Μπετόβεν

ἀπαγορεύεται)

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΓΙΑΤΡΙΣΣΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΙΔΑ,	10	ετών	} αδελφία
ΜΙΜΙΚΑ,	9	"	
ΤΑΚΗΣ,	7	"	

Τὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν. Δεξιά ἓνα τραπέζι γεμάτο μολυβένιους στρατιώτες, ὁριστερὰ ἓνα ἄλλο τραπέζι, ὅπου ἡ Μιμικά ἐτοιμάζει τὸ δειλινό τους: τσουρεκάκια, καραμέλλες, φρέτες ἀλειμμένες με γλυκό. Μερικὲς καρέκλες καὶ μιὰ πολυθρόνα ὅπου βρίσκεται ξαπλωμένη μιὰ κούκλα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Μιμικά, Τάκης

Τάκης, παίζοντας με τοὺς στρατιώτες του.—Προσοχή! Στὰ δεξιά! "Εφοδος! Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Μιμικά.—Καὶ μὲν, Τάκη, τί φωνάζεις ἐτοί; Κουφοὶ εἶναι οἱ στρατιώτες σου;

Τάκ.—Ὅχι, μὰ στὸ πεδίον τῆς μάχης, βλέπεις, πρέπει κανεὶς νὰ φωνάζῃ, γιατί ὁ κρότος τοῦ κανονιοῦ σκεπάζει τίς φωνές καὶ δὲν ἀκούγεται. "Αὐ φαίνεται πῶς δὲν ἔχεις πᾶνι ποτέ σου στὸν πόλεμο!

Μιμ.—Σάμπως ἔχεις πᾶνι ἐσύ!

Τάκ.—Ὅχι, ἀλλὰ ἔχω ἀκούσει. Κι' ἐπειτα αὐτὰ τὰ καταλαβαίνει κανεὶς καὶ μοναχὸς του, μὰ πῶς νὰ τὰ νοιώσετε ἐσεῖς οἱ γυναῖκες. Ὡς τόσο, ἀν ἤθελες, τώρα πὺ ἐστρωσες τὸ τραπέζι, ἔλα νὰ παίξουμε μαζί τοὺς στρατιώτες. Νὰ κάνουμε τὴ μάχη τοῦ Μαραθῶνος, ἔ, θέλεις;

Μιμ.—Ὅχι, εὐχαριστῶ. Πρῶτα ἀπ' ὅλα στὴ μάχη τοῦ Μαραθῶνος δὲν εἶχαν οὔτε κανόνια οὔτε τουφέκια.

Τάκ.—Καλὲ τί μοῦ λές! Καὶ ἀπὸ ποῦ τὸ ξέρεις;

Μιμ.—Τὸ γράφει τὸ βιβλίο.

Τάκ.—Καλὰ, ἀς παίξουμε ὅποια ἄλλη μάχη θέλεις.

Μιμ.—Δὲν ἔχω τώρα ὁρεξὴ νὰ παίξω, εἰμαι πολὺ στενοχωρημένη.

Τάκ.—Γιατί εἶσαι στενοχωρημένη;

Μιμ.—Γιατί ἡ Τουτούλα μου εἶναι ἀρρωστή.

Τάκ.—Τί εἶναι πάλι αὐτὴ ἡ Τουτούλα;

Μιμ.—Δείχνοντας τὴν κούκλα ἐπάνω στὴν πολυθρόνα.—Εἶναι ἡ κόρη μου, ἡ εἰκοστὴ δευτέρα κό-

ρη μου, ποὺ μοῦ χάρισε ἡ θεὴ γιὰ τὰ γενέθλιά μου τώρα καὶ μιὰ βδομάδα. Τὴ βάφτισα καὶ τὴν ἔβαλα Τουτούλα.

Τάκ.—"Αφορμὴ γύρευες γιὰ νὰ φᾶς κουφέτα. Καὶ τί ἔχει ἡ Τουτούλα σου;

Μιμ.—Εἶναι κατακίτρινη καὶ κοιμάται ὅλη τὴν ὥρα. Καθόλου δὲν ἀνοίγει τὰ μάτια της.

Τάκ.—Ὁ τῆς ἐπλυνες πολὺ τὰ μούτρα καὶ θὰ ξέβαψαν τὰ χρώματά της.

Μιμ.—σηκώνοντας τὴν κούκλα ἀπὸ τὴν πολυθρόνα.—Ὁ πᾶν νὰ τῆς κάνω ἓνα γύρο στὸ περιβόλι νὰ πάρῃ λίγο τὸν ἀέρα της. Μπορεῖ νὰ τῆς κάνῃ καλὸ.

Τάκ.—Κι' ἐγὼ θὰ μείνω μόνος μου;

Μιμ.—Ὅταν ἡ Δίδα τελειώσῃ τὸ μάθημά της θὰ ἔρθῃ αὐτὴ νὰ παίξῃ μαζί σου. "Εκείνης τῆς ἀρέσει νὰ παίξῃ τοὺς στρατιώτες.

Τάκ.—Ἐλα, Μιμικά, γι' ἀστεῖα τὸ λές. Δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς μοναχό μου γιὰ χάρι τῆς κούκλας σου. Τί εἶναι μιὰ κούκλα; Χαρτόνι καὶ πορσελλάνη τυλιγμένα με κουρέλια. Καὶ ἐσεῖς τὰ κορίτσια τίς χαϊδεύετε, καὶ τίς νανουρίζετε καὶ τίς φιλάτε. "Αὐ δὲν εἶσατε, καὶ μὲν.

Μιμ.—ἀγανακτισμένη.—Γιὰ νὰ ξέρῃς λοιπὸν, κύριε, εἴμαστε λιγώτερο ἀηδία ἐμεῖς τὰ κορίτσια με τίς κούκλες μας ἀπὸ ἐσᾶς τ' ἀγόρια με τοὺς μολυβένιους σας στρατιώτες, ποῦ

καὶ σεῖς τοὺς ἀγαπᾶτε καὶ τοὺς περιποιᾶσθε. Μόνον ποῦ ἐσεῖς, δταν σπάσουν οἱ στρατιώτες σας τοὺς λιώνετε στὴ φωτιά, ἐνῶ ἐμεῖς δταν σπάσουν οἱ κούκλες μας τίς κλαίμε. Ὁρίστε!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Μιμικά, Τάκης, Δίδα

Δίδα.—ποὺ μπαίνοντας ἀκουσε τὴν τελευταία φράση.—Μπράβο, Μιμικά! Ποιὸν ὑπερασπίζεσαι με τόση θέρμη;

Τάκης.—Τὰ κορίτσια καὶ τὸν ἐαυτό της μαζί, βέβαια, ποιὸν ἄλλον; Δὲν θέλει νὰ παίξῃ μαζί μου καὶ βρίσκει ἀφορμὴ πῶς εἶναι ἀρρωστή ἡ κούκλα της. Αὐτὰ τὰ κορίτσια! Σοχαμένα εἶναι ὅλα τους, ἐκτὸς ἀπὸ σένα. Καλὰ ποὺ ἦρθες, τώρα θὰ παίξουμε τοὺς στρατιώτες.

Δίδα.—"Αὐ, Τάκη μου, ὅχι πιά ἄλλους πολέμους. Στ' ὅλο τὸ μάθημα εἶχα νὰ κάνω με τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση. "Ακόμη βουίζουν τ' αὐτιά μου. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ δειλινίσουμε;

Μιμικά, κοιτάζοντας τὸ ρολόι τοῦ τοίχου.—Ὅχι, εἶναι ἀκόμη τεσερισήμισι. Στίς πέντε θὰ φάμε.

Δίδα.—Δίκιο ἔχεις. (Στὴν Μιμικά ποὺ νανουρίζει τὴν κούκλα της). Τί ἔχει ἡ κόρη σου; Δὲν εἶναι καλὰ;

Μιμ.—Εἶναι πολὺ ἀρρωστή.

Τάκ.—κοροϊδευτικά.—"Αν ἤμουν στὴ θέση σου θὰ φώναζα τὸ γιατρό.

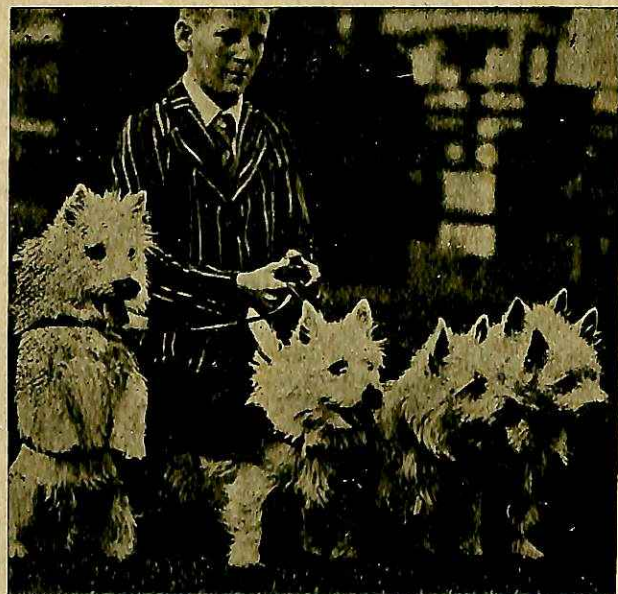
Μιμ.—Γι' ἀστεῖο τὸ λές; Σίγουρα θὰ ὑπάρχουν γιατροὶ γιὰ κούκλες. Ἡ μαμά μοῦ ἔλεγε μιὰ μέρα πῶς δταν ὁ "Αλέκος ἦταν πέντε ἐτῶν ἔφερε μαζί του ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ μιὰ χρυσόμυγα κλεισμένη μέσα σ' ἓνα κουτί ἀπὸ σπέρτα. Τὸ ἄλλο πρωτὶ ἡ χρυσόμυγα φαίνονταν ἀρρωστή καὶ δὲν ἤθελε τίποτε νὰ φάῃ. Τότε ὁ "Αλέκος βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν ποὺ εἶχε ἔρθει ὁ γιατρός στὸ σπίτι γιὰ νὰ μᾶς ἰδῇ καὶ τοῦ τὴν ἔδειξε. Γελᾶτε, γελᾶτε, ὁ γιατρός δὲν ἐγέλασε καθόλου. Κοίταξε καλὰ τὴ χρυσόμυγα καὶ τῆς ἔγραψε καὶ μιὰ συνταγή. Μὰ δταν ἔφεραν τὴν μπουκάλια με τὸ γιατρικὸ ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο ἡ κακομοῖρα ἡ χρυσόμυγα εἶχε κιόλας ψοφήσει.

(Διασκευὴ ἀπὸ τὸ Γαλλικόν)

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

"Εξοχα σκυλιά καλῆς ράτσας, βραβευμένα σὲ μιὰ ἐκθεσὴ στὸ Λονδίνο.

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τί κρῖμα νὰ βλέπῃ κανένας ἐτοιμοθάνατο ἢ πεθαμένα τὰ ὠραία ἐκείνα πουλιά!

Ὁ Κιν Λόγκ διατάχθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα νὰ προσκαλέσῃ τοὺς καλύτερους γιατροὺς, τοὺς πιδ φημισμένους ἐμπειρικούς, τοὺς πιδ σπουδαίους ὀρνιθοτρόφους, μήπως καὶ θὰ κατάρθωνε κανένας νὰ σταματήσῃ τὸ θανατικό.

Πραγματικῶς ἦρθαν πολλοί, ἦρθαν σχεδὸν ὅλοι. Ἀλλὰ κανένας δὲν ἔκαμε τίποτα. Κι' δταν ὁ Κιν Λόγκ ἀπελπίσθηκε κι' ἀπὸ τὸν τελευταῖο, παρουσιάσθηκε τρέμοντας στὸν αὐτοκράτορα καὶ τοῦ ἐδήλωσε πῶς... κατέθετε τὴν ἐντολήν.

Ὁ Ταῖκούν ἔγινε ἔξω φρενὸν.

— Καὶ γιατί λοιπὸν σ' ἔχω πρωθυπουργό; φώναξε: γιὰ τὰ μαύρα μάτια; Κοίταξε καλὰ, ἀν σὲ ὀκτῶ ἡμέρες ἀπὸ σήμερα δὲν βρῆς τρόπο νὰ σταματήσῃ ἡ ἐπιδημία, θὰ σὲ πάψω καὶ θὰ διορίσω στὴ θέση σου κανέναν ἱκανώτερο. Θέλω προπάντων νὰ σωθῇ ἡ ὠραία μου πλουμιστὴ κόττα. Γι' αὐτὴν νὰ ξέρῃς, δίνω καὶ τὸ βασίλειό μου. Πήγαινε!

Ὁ Κιν Λόγκ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ γύρισε στὴν κατοικία του. Ἦταν δυνατόν σὲ ὀκτῶ ἡμέρες νὰ βρῇ τρόπο νὰ σταματήσῃ ἡ ἐπιδημία; Ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ τὸ ἔκαμε τίποτ' ἄλλο δὲν ἔμενε πιά... "Α, ὅχι! τοῦ ἔμενε τὸ χαράκι, δηλαδὴ ἡ αὐτοκτονία. Ἐτοῖς συνηθίζεται στὴν Ἰαπωνία. Ἀμα κάποιος ὕπουργός, στρατηγός, τιλοῦχος πέσῃ, στὴ δυσμενεία τοῦ αὐτοκράτορα, σχίζει τὴν κοιλία του μ' ἓνα μαχαίρι. Αὐτὸ θάῤεκανε τώρα κι' ὁ ἀπελπισμένος Κιν Λόγκ.

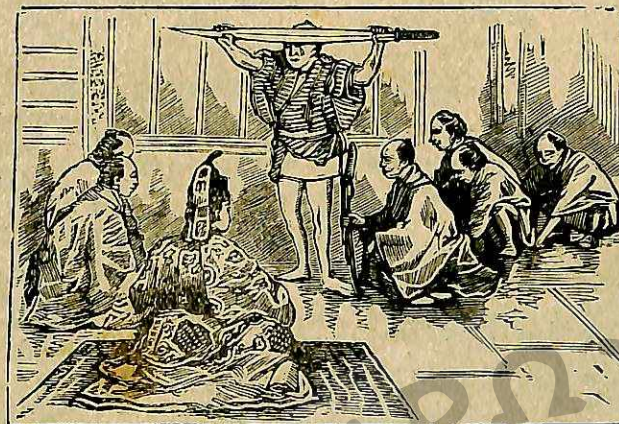
Φώναξε ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς ὑπηρέτες του σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ του, ἐκάθισε μπροστά τους σὲ μιὰ ψάθα, ἀνοῖξε τὴ γούνα του καὶ πρόσταξε τὸν μάγειρά του νὰ τοῦ φέρῃ τὸ πιδ μεγάλο καὶ κοφτερό του μαχαίρι.

— Παιδιά μου, τοὺς εἶπε, δὲν μπόρεσα νὰ εὐχαριστήσω τὸν αὐτοκράτορα καὶ νὰ τοῦ σώσω τίς ὀρνιθές του, οὔτε ὑπάρχει πιά τρόπος κι' ἐλπίδα νὰ γίνῃ αὐτό, ὅχι σὲ ὀκτῶ ἡμέρες ὅπως μοῦ εἶπε, ἀλλὰ οὔτε σὲ ὀκτῶ χρόνια. Προλαβαίνω λοιπὸν τὴν πάψῃ μου καὶ κάνω ἐδῶ μπροστά σας χα-

ρακίρι. Συχωρᾶτε με κι' ὁ Θεὸς "σχωρέσ" σας!

Γραμματικοί, τμηματάρχες, γραφιάδες, ὑπηρέτες, ἀκούσαν αὐτὰ τὰ λόγια με τὴ μεγαλύτερη ἀπάθεια. Μὰ καὶ βέβαια, ἀφοῦ ὁ Κιν Λόγκ ἐπρόκειτο νὰ παυθῇ, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ αὐτοκτονήσῃ. Συνηθισμένο πράγμα...

Μόνον ὁ Πιν Χό δὲν μπόρεσε νὰ τὸ χωνέψῃ. Αὐτός, σὰν ξένος, δὲν ἤξερε καὶ δὲν καταλάβαινε τὸ ἔθιμο τοῦ τόπου. Ἐπειτα ἀγαποῦσε πολὺ τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ χρωστοῦσε τόσκι. Πῶς μπορούσε νὰ τὸν ἀφήσῃ νανοῖξῃ τὴν κοιλία του, μπροστὰ στὰ μάτια του, με τὸ πελώριο κοφτερό μαχαίρι ποὺ ἔφερε ὁ μάγειρας;...

«Ὁ μάγειρας ἐπλησίασε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ φοβερό του μαχαίρι... (Σελ. 381 στ. γ')

Ἐπλησίασε τὸν Κιν Λόγκ καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ:

— Ἐξοχώτατε, ζῆσε ἀκόμα ὀκτῶ ἡμέρες... Ποῦ ξέρετε τί γίνεται ὧς... αὐριο!

— Τί νὰ γίνῃ, παιδί μου; ψιθύρισε ὁ μελλοθάνατος: ὅ,τι ἔγινε κι' ὧς τώρα.

— Ὅχι! εἶπε ὁ Πιν Χό! Ἐγὼ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ βρῶ τρόπο καὶ νὰ σωθῶν οἱ ὀρνιθές τοῦ μεγαλειότητος Ταῖκούν!

Ὁ Κιν Λόγκ γύρισε καὶ κοίταξε τὸν Πιν Χό με συγκίνηση. Εἶχε θυμηθεῖ τὴ μεγάλη ἐξυπνάδα τοῦ νεαροῦ Κινέζου. Μὴν ἦταν, ἀλήθεια, ἱκανὸς νὰ βρῇ καὶ τρόπο νὰ σώσῃ τίς ὀρνιθές;

— Ἀν τὸ καταφέρῃς αὐτό, τοῦ εἶπε, μοῦ ξαναδίνῃς τὴ ζωή. Ἀς ζήσω ὀκτῶ ἡμέρες ἀκόμα. Ποῦ ξέρεῖ κανένας τί γίνεται!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ μάγειρας, δακρυμένος—ἴσως εἶχε τρίψῃ τὰ μά-

τια του με κρομμύδι—ἐπλησίασε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ φοβερό του μαχαίρι.

— Βάλε το στὴ θήκη του, τοῦ εἶπε ὁ πρωθυπουργός: καὶ πήγαινε νὰ μᾶς ἐτοιμάσῃς ἓνα μοσχαρίσιο κεφάλι με βατραχάκια καὶ χελωνάκια.

Καὶ γυρίζοντας στοὺς ὑπαλλήλους:

— Ἐσεῖς, κύριοι, ἐπρόσθεσε μ' ἐπισημότητα, νὰ ξανάρθετε μετὰ ὀκτῶ ἡμέρες.

Ἐφυγαν ὅλοι. Κι' ἄμα ἔμεινε μόνος με τὸν πιστό του Πιν Χό, ὁ Κιν Λόγκ τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Πές μου τώρα, παιδί μου, τί τρόπο βρῆκες γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα;

Πῶς εἶχε ταπεινώσει ἡ δυστυχία τὸν υπερῆφανο πρωθυπουργό καὶ πῶς τὸν εἶχε ἀλαλιάσει τὸν σοφὸ κι' ἐξυπνο ἄνθρωπο! Ὁ Πιν Χό τὸν λυπόταν. Ἀλλὰ τί νὰπαντήσῃ στὴν ἐρώτησή του, ἀφοῦ κανένας ἀπολύτως τρόπο δὲν εἶχε βρεῖ ἀκόμη; Καὶ γυρίζοντας φοβισμένα τάχα τὰ μάτια του ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εἶπε με κατεργαρία:

— Σιωπή!... Ἐχετε ἐμπιστοσύνη στὸ δόσκι σας... "Αν σᾶς πῶ ἀπὸ τώρα τὸ μυστικό μου, θὰ... ἐξατμισθῇ! Ὁ καίμενος ὁ Κιν Λόγκ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν εἶπε λέξη. Δὲν ἤθελε βέβαια νὰ «ἐξατμισθῇ» ἓνα μυστικὸ ποῦ θὰ τὸν ἐσωζέ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Μὲ τὸ «ἀερικὸ» ταχυδρομεῖο

Ὁ Πιν Χό κλείσθηκε στὴν κάμαρά του, στὸ μικρὸ διαμέρισμα ποὺ τοῦ εἶχε παραχωρήσει ἀπὸ τὸ μεγάλο του μέγαρο ὁ Κιν Λόγκ. καὶ σκέφθηκε, σκέφθηκε, σκέφθηκε...

Ἐπιτέλους κάτι βρῆκε, ποὺ τοῦ φάνηκε καλὸ. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ἐκάθισε κι' ἔγραψε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Ἐντιμώτατε κι' εὐγενικώτατε Σά-Ουάν.

»Ἐγὼ εἰμαι ἓνας ἀθλιός, ἓνας ἀχάριστος, καὶ σεῖς εἰσθε ὁ καλύτερος ἄνθρωπος τῆς Κίνας καὶ τοῦ κόσμου. Ἐγὼ δὲν εἰμαι ἄξιος οὔτε νὰ λύσω τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων σας, καὶ σεῖς εἰσθε τὸ διαμάντι ποὺ ἀκτινοβολεῖ στὸ στέμμα τοῦ Ταῖκούν. Ἀλλ' ἀς ἀφήσουμε τῶρ' αὐτὰ κι' ἀς ἐλθούμε σὲ σπουδαιότερα.

»Σὰς γράφω ἀπὸ τὸ Γιέδο, τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰαπωνίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Παράφρ. ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ τῆς Λεϊλά-Χανούμ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑ'Ι ΚΙ

Στάσου, διαβάτη λίγο. Μην περνάς διάφορος από μπρός μου. Κάθισε δώ κοντά σ' αυτό το βράχο για να ακούσης την ιστορία μου.

Νά! τώρα καθός με βλέπεις κατάντηρα σωστό έρείπιο. Πέρασαν τα χρόνια της νεότητος μου. Πού νάβλεπες την ομορφιά πούχα!... Η ζωή μου μοιάζει σαν τη δικιά σας, τη ζωή των ανθρώπων. Όπως σέ σας είναι γεμάτη πίκρες και χαρές, το ίδιο και σέ μένα. Ήμουν κι' εγώ κατασκευασμένο από γερό δρύινο ξύλο. Ο καπετάνιος μου, νέος κι' αυτός, με είχε κρυφά καμάρι. Η δουλειά μου γαλανόλευκη σημαία πίσω στην πρύμη μου κυμάτιζε περήφανα σά να σούλεγε: Τό πλοίο αυτό είναι του καπτάν-Κώστα, είναι το μοναχικό καμάρι του.

Θυμάμαι ακόμα, καλέ μου διαβάτη τις μαγευτικές φεγγαρόλουστες βραδιές που έσχιζα σαν άλγερη, περήφανα τη θάλασσα. Ακόμα και στις τρικυμιώμενες μέρες, όπου η θάλασσα άγριε, αφηρόδικτα τ' άγρια κύματά της σήχοντάς τα με όρμη.

Θυμάμαι ακόμα τα όρνια τραγουδία των ναυτών η του αλυσμώντου κι' άγαπημένου μου μουσού. Άντάνη, που καθισμένος πίσω στην πρύμη τραβούσε ψηλά το γλυκό του άμανεδάκι, κι' αυτό όλα μαζί με φχαριστούσαν, μέκταναν πού εύκλιντο, πού εύτυχισμένο...

Αλλά, αλοίμονο, καλέ μου διαβάτη! Τα χρόνια πέρασαν... Δεν είμαι πιά το πρωινό καϊκι. Είμαι σακατεμένο όλοτετα. Κατάντηρα σωστό έρείπιο. Κι' ό άγαπημένος καπετάνιος μου δεν έρω τί άπόγινε. Καθώς με βλέπεις τώρα οριζμένο δώ στην άμμουδιά, δεν τον έανάδα από τον καιρό που μ' άφισε. Έως να πέθανε ή πάλι να ζή, μιά θάνατι γέρος πιά κι' αυτός, σακατεμένος από τα βάσανα της ζωής.

Άδριο έως, αν θά ξαναπεράσεις, καλέ μου διαβάτη, να μη με ξαναβρείς εδώ, ούτε και σωστό έρείπιο όπως είμαι, αλλά κάτι χειρότερο: Κομματιασμένο, λίγα ξύλα ν' άπομένουν ακόμα. Δεν μ' άφησε άκόμη λίγο να ζήσω ό ζηλιάρης Χρόνος που όλα τ' άρέσει πάντα στο διάβα του να τα αλλάζει, να τα καταστρέφει, και μιάς τα καρβία να μιάς χωρίζη από τη γλυκειά μητέρα μας, τη θάλασσα, που μέσα σ' αυτή ζήσαμε...

Συριανός [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Απορία του Κουφιοκεφαλίου:
— Για ίδες όταν σταθώ, εγώ στον ήλιο μαυρίζω κι' όταν άφήσω έξω το σκούρο μου κοστούμι ξεθωριάζει, ε μά τι έξωφρενικά πράγματα είναι αυτά!
«Κ. 9.»

Νίκος: Λοιπόν λές πως ό μπαμπάς σου έχει πενήντα χρόνια πού δουλεύει;
Μήτσος: Ναι, και άκόμη δεν άσπρισε στη δουλειά.

Νίκος: Θα έχη δυνατή κράση φαίνεται.

Μήτσος: Όχι, είναι καρβουνιάρης. Συριανός

Η μικρή Δέλα αν και τρέμει δεν έννοει να βγή από τη θάλασσα.

— Μα έσύ κρυώνεις, της λέει ή μαμά της

— Έσύ φταίς, μαμάκα μου, πού δεν μου έκανες ένα χοντρότερο μπανιερό, άπαντάει εκείνη.

(Γεγονός)

Σπουργίτης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 36ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1936.

[Γ' Ίδε «Διάπλασις» του 1935 φυλλ. 51]

Είς τόν κατωτέρω Πίνακα τών Βραβείων ό άριθμός πού συνοδεύει κάθε όνομα, σημαίνει πόσα φύλλα έν όλην διέδωκεν ό διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ:

Ανδρέας Ρούσης 520

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ:

Σύλλογος Άρσενειάδων, 338. Δίλιβελ, 312. Διαπλασιακή Συντροφία, 280. Άγνούλα, 260

ΕΠΑΙΝΟΣ: Σύλλογος Τρελλοπαρέας, 247. Σπουργίτης, 208. Φοίβη, 208. Ρουμελιώτικη Παρέα, 208. Κλέφτης του 21, 182. Σύλλογος Άμιλλα, 169. Άστρον της Αύγης, 156. Ειρήνη Εδθυμιάδου, 156. Βολιώτικο Κεράσι, 156. Χαρούμενη Συνεργασία, 148. Μύρτις, 104. Γεώργ. Ν. Βασιλάκος, 104. Άγγελος Μιχ. Γόγκα, 104. Λυσόχαρτο, 104. Χιόνι, 104. Φοίβος, 104. Σύλλογος Θηλώων Ντέντεκτιβ, 104. Γαλαξειδιώτικο Καράβι, 104. Χαμαλέων, 104. Γαρφαλλο, 104. Μπουμπιλ, 104. Εύδοκία Γ. Οικονόμου, 104. Κίτρινη Άράχνη, 104. Ιουστινιανός, 104. Καλλιόπη Τσούμα, 104. Έπικότης της Άρας, 104. Μπετόβεν, 104. Μαθητική Συντροφία, 78. Ιωάν. Αδαμόπουλος, 52. Άγριόγατος, 52. Ξενιτεμένο Πειραιωτάκι, 52. Μυρέλλα, 52. Μελιστάλαχη, 52. Σίγκφριδ, 52. Γιούννη, 52. Ιω. Π. Γκούμας, 52. Λούλα Α. Δεβετζάκη, 52. Μιράντα Κ. Δεμπάνο, 52. Άηδονόλαλη, 52. Νεοφερμένη, 52. Μαρία Ζαρταλούδη, 52. Κυκλαμιά, 52. Καστανή, 52. Αίψη Καλαύρια, 52. Σοφία Καλούρη, 52. Μαίρη

Καρτάλου, 52. Παιδί της Άνδροίτσας, 52. Άσπρο Άραπάκι, 52. Ειρήνη Κατσούλη, 52. Άννα Κεφαλλονίτου, 52. Λουλούχα, 52. Τσιγγάνικο Τραγούδι, 52. Πράσινος Γάτος, 52. Πούλια, 52. Μιμόζα, 52. Άγκάθι, 52. Κωνσ. Γ. Κωνσταντινίδης, 52. Εύγενες Ίδανικόν, 52. Θεοδωρούλα Διόλου, 52. Ριρή Κ. Μαγουλά, 52. Σπυρ. Μακρής, 52. Χαραυγή, 52. Έπαμ. Άθ. Μάρκου, 52. Άλκυών του Ίονίου, 52. Σοφία Θ. Μπαμίζα, 52. Σύλλογος Μυστηριωδών, 52. Πέτρος Ο. Νατίδης, 52. Εύαγγελία Νάση, 52. Έρείκη, 52. Ντέντεκτιβ Χ, 52. Μαργαρίτα, 52. Χιωτοπούλα, 52. Μαρία Ι. Παντελάκη, 52. Μαρία Ε. Παπαηλιού, 52. Έλένη Β. Παπά, 52. Κεραμίδιος Γάτος, 52. Σκόρπια Ροδοπέταλα, 52. Μερσεντές, 52. Νικόλ. Ε. Σαλατέλης, 52. Εύτυχία, 52. Χιμαρικός, 52. Νινούλα, 52. Γαλάζιος Σπινθήρ, 52. Άργύριος Στρατινός, 52. Άγγελος Γ. Στρίγκου, 52. Εύαγγελος Α. Τσαμόπουλος, 52. Δάτρις του Βουνού, 52. Έλληνικός Αετός, 52. Άθ. Φωτιάδης, 52. Παιδί της Ζούγκλας, 52. Ξανθούλα Α. Χουρμούζιου, 52. Κάποιος, 26. Φεγγοβόλο Άστέρι, 26. Ήλιος Κόσσης, 26. Γελασίνα, 26. Άσύλληπτος, 26. Χο. Α. Παπαλεωνίδου, 26. Στέφανος Τιμής, 26. Τρελλή Νεότης, 13.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θάποσταλόν τα βιβλία του βραβείου, έν δεν όρίσει και ζητήσει αυτά ό ίδιος ό βραβευόμενος, έκλέγων κατά τούς όρους της προκηρύξεως, έν τών δημοσιευόμενων είς τα ξεως, έν τών δημοσιευόμενων έν νεώτερα φυλλάδια τιμοκατάλογον τών τώμων της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης της και ύπολογίζων αυτά με τάς ένκει όριζόμενας τιμιάς. Τόν ύπολογισμόν δε της αξίας του βραβείου πρέπει να κάμη έκαστος κατά τούς όρους του 36ου Διαγων. Ξεσπαθώματος, (Ίδε Όδηγόν Συνδρομητού Κεφ. Δ' § 35, σελ. 9 και καθεξής).

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι λαβόντες Α' και Β' Τάξως βραβείον να στείλουν τάς φωτογραφίας των να δημοσιευθύν. Όσοι είχαν στείλει φωτογραφίαν των και έδημοσιεύθη, πρέπει να στείλουν νέαν.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιούνται ναντίπροσωπευθύν έν είς τό Ξεσπαθώμα διά μιάς έναν έκαστος φωτογραφίας, είτε του Προέδρου, είτε άντ' αυτού, ένός μέλους του Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ άπενεμήθησαν είς έκαστον τών διαγωνισθέντων άνολόγους τών διατεθέντων ύπ' αυτού φύλλον ήτοι έν Εύσημον διά κάθε 25 φύλλα ή κλάσμα αυτού.

Τά Εύσημα τών Συλλόγων δεν διανέμονται είς τά μέλη άνήκουν είς τούς Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΗΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 όδός Εϋριπίδου
την 21 Σεπτεμβρίου 1937

ΤΟ έρχόμενο φυλλάδιο, πρώτο του Όκτώβρη, θά είναι δωδεκάσέλιδο. Σ' αυτό θάρχιση και τό καινούργιο παραμύθι της κυρα-Μάρθας για τάγαπημένα μας μικρά παιδιά, «Η Ιστορία του Πιτσιρίκου». Σήμερα, καθώς βλέπετε, δημοσιεύονται και τάποτελέσματα Ξεσπαθώματος του 1936. Είμαι πιά ένήμερη. Δεν μένουν δηλαδή παρά τάποτελέσματα του φετινού, πού θά δημοσιευθύν σ' έν' από τά πρώτα φυλλάδια του 1938.

Λυσόχαρτο, τίς έχω κι' αυτές τίς εικόνες. Θυμώμαι πως μιά μόνο μου φάνηκε άκατάλληλη. Οι άλλες βρίσκονται στο συρτάρι πού φυλάγω εικόνες και παίρνω κάθε φορά όσες μου χρειάζονται. Άν έχη, στείλε κι' άλλες.

Χιόνι, ό κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί πάρα πολύ γι' αυτά τάποκρίματα πού γράφουν για τόν «Κακό Δρόμο». Στο συστημένο σου θάπαντήσω άμα τό έκτελέσω.

Σιμόν, αυτό, καθώς θά είδες σου ένέκρινα. Χαίρω πολύ για τη γνωριμία και σ' εύχαριστώ πού θά ίδρύσης και σύλλογο για τη διάδοσή μου. Η οίκονομεία σου κατάνησε από τη Ζάκυνθο;

Κ. Γεωργούλη—άν έδιάδωκα καλά τ'ονομά σου—πού μου γράψες από την Άλεξάνδρεια σ' εύχαριστώ για τά καλά λόγια, καθώς και ό κ. Φαίδων. Περιμένω να έγγραφης και συνδρομητής για τό 1938. Τότε θά μπορούς να μου στείλλης και διηγήματα για τη Σελίδα.

Αύρα του Απολλωνίου, Σταυρόλεξα δεν δημοσιεύω, πρώτο γιατί θά έπιανει πολύ τόπο, και δεύτερο γιατί θά έπρεπε να τά οχεδιάζη τεχνίτης, να τά φωτογραφή, ό ταχυγράφος για να γίνονται κλισέ, δηλαδή μεγάλη φασαρία. Και στις Συλλογές Άσκήσεων πού έχω λάβει υπάρχουν πολλά Σταυρόλεξα: άλλα δεν θά δημοσιεύσω κανένα.

Ρέα, με χαρά έλαβα γράμμα σου, πού είχα τόσο καιρό. Άνανέωσα τό ψευδώνυμό σου με τό αντίτιμο τών «ουρανοκατέβατων» βραβείων σου. Έίδα και τί όρνια πέρασες στην Κέρκυρα. Τώρα θά μου γράψης; Ηλέντρα Κοκκήρη, με πολύ ενδιαφέρον διάβασα τα συμβάντα σου στα τρία αυτά χρόνια πού δεν μου έγραψες, και με χαρά είδα την επανόρθωση τών άποτυχιών. Δεν άμφισβάλω πως θά κάμης λαμπρές σπουδές στη Σχολή πού πηγαίνεις τώρα. Έλπίζω να μου γράψης συχνά, αλλά να πάρης και ψευδώνυμο.

Και σύ, Ρητοράκι, είχες πολύν καιρό να μου γράψης. Ναι, ή αρχή είναι πάντα δύσκολη, μά να πού έκαμης τώρα την άρχή... Θά είδες την έγκριση του ψευδωνύμου σου. Στο μέτρημα τών στίχων μιάς στήλης περιλαμβάνονται κι' οι έπικεφαλίδες (τίτλοι) ως ένας στίχος καθαμά. Άλλά κι' ή μεγάλη άκρίβεια δεν είναι άπαραίτητη. Θά μου γράψης π. χ. «στον 34ο στίχο λείπει ή λέξις δεινά» αν ένών τόν έχω μετρήσει 360. Δεν έχει καμμία σημασία. Η λέξη μόνο να είναι σωστή.

Φαντάζομαι, Αυδία, τί όρνια πού θά περνάσες εκεί. Άλλά μπορούσες να μείνης για πάντα; Άφινω δά πως κι' ένα μήνα αν έμεινες ακόμα, θά βορίσσουν και θάβηλες να γυρίσης. Πολύ μ' εύχαρίστησε τό γραμματάκι σου.

Μικρούλα Τραλαλά, να πάρης την «Άνθολογία» πού έσούστηρα σε προηγούμενο φυλλάδιο, Έκει θά βρής άπειρα ποιήματα πού θά μπορούσες να διαβάσης και να έννοήσης. Όσα πάλι ίδης άπ' την αρχή πως δεν τά έννοεις, τάφινεις γι' άργότερα. Τό βραδείο σου έλα καλύτερα να τό πάρης από τό γραπτό μου.

Άνθος Αύγης, στο έξής τό Δημοτικό θά είναι τετρατάξιο και τό Γυμνάσιο όκτατάξιο, ώστε δεν θά ύπάρχη Ε' και Σ' Δημοτικού παρά θά είναι ή Α' και Β' Γυμνασίου. Έννοείται πως τά πολύ φτωχά παιδιά θά περιορίζονται στις τέσσερις τάξεις του Δημοτικού, πού θά είναι δωρεάν, γιατί δεν θά μπορούν να πληρώνουν διδάκτρα Γυμνασίου.

Δεν μπορώ νάπαντήσω σήμερα σ' άλλους, γιατί έχω πάλι να δημοσιεύω και πολλές Άπορρίψεις. Τσιγάνια, Δοξαμένο Άκρωτήρι, Όπαδ Άμερικανισμού, Κυματίζουσα Κυνόλεως, Άγρόπειλη, Νιώλη, Πριγκίπισσα τών Δολλαρίων, Ξανθή Ύδραιοπούλα, Μύρτα Φλώρη, Γαλαξειδιώτικο Καράβι, Χαλκιδικιώτισσα και Τσιγγάνικο Βιολί, καλά μου παιδιά, και τά δικά σας όρνιατάτα γράμματα διάδωκα μ' εύχαρίστηση, έστέλεσα τις παραγγέλεις σας, σάς εύχαριστώ για όλα και περιμένω να μου έναγράψετε.

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τη συνδρομή τους να τη στείλουν τό γρηγορότερο. Άς έχουν ύπ' όψει τους, ότι οι συνδρομές αυτές είναι ό μόνος μου πόρος ή καθυστέρηση έπομένως δυσκολεύει πολύ τό έργο μου πού άπαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Έχτες άργά» της Χιωτοπούλας. Πάρα πολύ αίσθηματικό. Τς υπερβολές πρέπει να τις άποφύγουμε σ' όλα, ακόμα και στην άγάπη πού μπορεί να χουμε για ένα φίλο ή μιά φίλη. — «Ένα γράμμα» της Ίδας. Την ίδια υπερβολή βρίσκω και σ' αυτό. Και μιά άδόκιμη φράση: «τό φαγάρι προβάλλει άθόρυβα». Δεν στέκεται. Γιατί ποτέ τό φαγάρι δεν κάνει θόρυβο όταν προβάλλη, όπως ένας άνθρωπος πού πότε μπορεί να κάνει και πότε όχι, κατά βούληση. — Πώς πίνουν τά κορόιδα της Πόλεως τών Όνείρων. Νόστιμη ιστορία: αλλά έπρεπε να γραφθή σύντομα, μόνη της, χωρίς την πολυλογία εκείνη της αρχής για τη μελέτη του καλοκαιριού. Γιατί καμμία σχέση δεν έχει αυτή με τό επίσημο τών κοροΐδων. — Τό άγαλμα του Μιαούλη του Συριανού. Γράψιμο γενικά κατώτερο του θέματος. Μερικά πολιτικά παρακινδυνευμένα. Και μιά υπερβολή: ό Φαίδας με τό άγαλμα του Διδε. (Τό άλλο έγκρίνεται. Μερικές περιπτώσεις πού θέλει, θά τίς κάμω ένώ). — Μιά άδικη τιμωρία της Αφροέσσας. Σέβου, άγάπια, τούς γονείς σου και τούς διδασκάλους σου. Πώς μπορεί να έγκριθί κομματά, όσο καλογραμμένο κι' αν είναι, πού παρασταίνει τόσο άζητη μιά καθηγήτρια; — «Ένα φτωχό κομματάκι» του Δόνιφαν. Άταχνη σύνθεση. Θά γινόταν καλύτερο, αν άρχιζε από εκεί πού τό πούλακι διηγείται την ιστορία του, και σ' αυτήν περιορίζεται τό σύνολο. — Στην Έκθεσι του Ζαπτείου της Μικρής Δαίδης. Ό τίτλος δεν έχει καμμία σχέση με τό θέμα. Στην αρχή βλέπομε την περιγραφή ενός μόνο πρτηρίου και ύστερα όλο τό ένδιαφέρον περιορίζεται στο

έπεισόδιο της μικρής δουλίτσας, έπάνω στο όποιον γίνονται διάφορα σφάλματα και φιλοσοφικές σκέψεις. Κομματά γραμμένα χωρίς κανένα σχέδιο και έιρμό. — «Άνθρώπινη σκληροκαρδία» του Σαρπηδόνας. Πάρα πολύ τραγικό. Ύπάρχουν πραγματικά τόσο άπάνθρωπα παιδιά ή μήπως είναι υπερβολικά αυτά πού γράφει ό φίλος μας; Γράψιμο άρκετά ζωντανό, αλλά γλώσσα άνώμαλη και ύφος δημοσιογραφικό. Και μιά παρατήρηση: Τά ζώα δεν κλαίνε, ή τουλάχιστον κλαίνε χωρίς δάκρυα. Πάντως ή βάση του κομματιού είναι καλή και αν ήταν γραμμένο πιά άπλά και πιά φυσικά, θά μπορούσε να δημοσιευθί. — «Μετανοία» του Τσάβεζ, κι' αυτό τραγικό, περισσότερο από τό πρώτο, με δλα τά έλαττώματά του, στα όποια μπορεί κανείς να προσέσκι κι' έναν άκαιρο λυρισμό, και χωρίς κανένα από τά προτερήματα εκείνου. — «Μέλλον» του Ι. Φ. Ω. Άκατάλληλο για τη Σ. Σ. Σ. Γεμάτο υπερβολικό λυρισμό και φαντασία. — «Ο θάνατος και ή λαιμαργία» του Μικρού Φοιτητή. Πολύ μακάβριο. Η μετάφραση καλή. Τό δεύτερο του ίδιου στέλλεται άντικανονικά και είναι γνωστότατο και γραμμένο σε σχολαστική γλώσσα. — Νά έπιδάλλη την ύπατην τών ποιών. . . ., ό υίός του φονευθέντος, ός οι έφημερίδες δεν μεταχειρίζονται πιά αυτή τη γλώσσα. — Τό τοαμπί τό σταφυλιού» του Δοξαμένου Άκρωτήρι. Καλό τό θέμα αλλά ή μετάφραση ύστερη πολύ. — «Η άνοιξη» της Ξανθής Νεράιδας. Παράκαιρο, άτεχνο. — «Υπό κράτησιν» της Α. Μ. Ένα άτομικό έπεισόδιο χωρίς εύρύτερο ένδιαφέρον. Γράψιμο πολύ ισχνό. — «Άπονη θάλασσα» του Ύδραϊου. Θέμα κοινότατο, φράσεις κοινότατες, μοιροκαταλήξεις φτωχές όσο παίρνει, πολλή ρητορεία. — «Ο Έρμος του Πραξιτέλους» του Πιτσιρίκου. Τό αντίκρουμα άπ' τό μοναδικό αυτό άριστουργήμα του Πραξιτέλη ένέπνευσε, είναι ή άλήθεια, πολύ όρνιας σκέψεις στον νεκρό μας φίλο, αλλά δεν μπόρεσε να τίς διατυπώση όπως έπρεπε και τό ποιήμα του ύστερεί σε πολλά και είναι και πολύ μεγάλο για την Σ. Σ. Σ., έννεα δλόκληρα τετράστιχα. Πάντως ό Π. είναι άξιόπαινος για την προσπάθειά του. — «Χωρισμός» του Άεροσυλλέκτη. Πολύ θλιβερό, πολύ προσωπικό, δεν έχει καμμία άνάπτυξη. Και μιά έξηγήση, για τόν Άεροσυλλέκτη, αλλά και για όλους τούς άλλους πού δεν έχουν ίσως καταλάβει: Τά φηφια Α, Β, Γ, πού μπαίνουν δίπλα στο ψευδώνυμο, κάτω από κάθε δημοσιευόμενο κομματά, δεν σημαίνουν ότι τό κομματά αυτό είναι τό πρώτο, τό δεύτερο ή τό τρίτο του ίδιου πού δημοσιεύεται, αλλά άποτελούν, σαν να πούμε, τη βαθμολογία του. Έτσι [Γ] παίρνουν τά πρωτόκεια, αυτά πού δημοσιεύονται για ένθάρρυνση, [Β] τά οχετικώς καλά, και [Α] τά έξαιρετικώς καλά, τά αξιοπροσεκτα κομματά. Κι' αυτό γίνεται για να καθοδηγηθύν και τά παιδιά πού γράφουν στη Σ. Σ. Σ., και έκείνα πού τη διαβάσουν, και να μπορούν να συγκρίνουν τά διάφορα κομματά μεταξύ τους και να έξερουν πού είναι τό είδος πού πρέπει να προτιμούν και πως πρέπει να διατυπώνουν τίς ιδέες τους. — Θά έξακολουθήσω.

Η Διάπλασις άσάφεται τούς φίλους της: Κρητικοπούλα (έστειλα 10 τετράδια) Μιναέλαν (έναόστειλα τό 38ον) Νίκον Βαλετσόπουλον (έστειλα 4 και Γρίφους κι' ό,τι άλλο θέλεις μπορείς να μου στείλεις) Δολχαδόν Ριχτόφον (έστειλα 4 τετράδια) Φράν (χαίρω πολύ, θά είδες

τὴν ἐγκρίσιν· ἔστειλα 4 τετράδια· γράψε μου·) **Ροξελάντια** (ὥστε τὸ φυλλάδιο θὰ σοῦ τὸ στέλνω πάλι ἐδῶ, κι' ὅταν γυρίσῃς ἀπὸ τὴν Ἀρκαδία, θὰ βρῇς ἕνα-δύο νὰ σὲ περιμένουν· γράψε μου·) **Κυρίαρχον τοῦ Διαπλάσσοκοσμοῦ** (ἐδιάβασα μὲ συμπάθεια αὐτὰ πού μοῦ γράφεις, ἀλλὰ δὲν λέω τίποτα γιὰ νὰ μὴ σὲ καταλάβουν. . .) **Σίλλερ** (ἐδιάβασα τὴν «διευκρίνιση» καὶ συμμορφώθηκα·) **Ἡρώα τῶν Θερμοπυλῶν** (ἀλλάξα·) **Ἀνδρομένη Κολυμβήτρια** (ἔλαβα· τὸ ψευδώνυμο ἐνεκρίθη· πολὺ «παιδικό» τὸ Παιδικὸ Πνεῦμα· στείλε καὶ ἄλλα·) **Ἀφανῆ Ἡρώα** (εἶδα τὴν εἰκόνα σου στὴν ἐφημερίδα ἀνάμεσα στοὺς ἀριστοῦχους συγχαρητήρια·) **Σκορπιὸν** (δὲν γίνεται· μόνο μὲ Μ. Ἀγγελία μπορεῖς νὰ τοὺς καλέσῃς·) **Ροδοπέταλο, Εὐάναν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Σεπτεμβρίου θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 283ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Νοεμβρίου.

522. Δεξιόγριφος

Σ' ἕνα ὄσπριο ἂν κολλήσῃς
Κάποιο ἀπὸ τὰ αἰσθητήρια,
Θὰ θαυμάσῃς, θάπορῃσῃς,
Πῶς ὁ Ἰνδὸς πού θάπαντήσῃς,
Κάνει θαύματα, μυστήρια.

Μικρούλα Τραλαλά

523. Στοιχειόγριφος

Μιά πρωτεύουσα μεγάλη
Παίρνει κι' ἄλλο ένα κεφάλι.
Μὰ δὲν μένει διόλου σῶα·
Καταντᾷ τροφή γιὰ ζῶα.

Χιωτοπούλα

524. Ἀναγραμματισμός

Κάποια πόλη παραλία
Ἀναγραμματίζετε. . .
Τί μεγάλη ἡ εὐτυχία
Ποὺ ἀΐαφν ἄντιχρῦζετε!

Μύρτα Φλώρη

525. Αἵνιγμα

Πόδια, τροχούς δὲν ἔχει,
Μὰ μέγα-νύχτα τρέχει.
Ἐνῶ εἶναι σὲ . . . κρεβάτι,
Ποτὲ δὲν κλείνει μάτι,
Κι' ἀκίνητος δὲν θὰ σταθῇ
Παρά ἐκεῖ πού θὰ χαθῇ.

Παπὶ

526. Ἀστίγρ ἐν τετραγώνῳ

Εἰς τὸν Ἀστέρα· ὀρι-
ζοντίας χώρα τῆς Ἑλ-
λάδος, καθέτως φυτὸν
διακοσμητικόν, διαγω-
νίως ἀρχαία πόλις τῆς
Σικελίας καὶ ἐνοπλὸς
δύναμις. Εἰς τὸ Τετρά-
γωνον· ἄνω ἀρχαῖος
ζωγράφος, κάτω θεὸς αἰγύπτιος, δεξιᾷ
ἑλληνικῇ νήσῳ καὶ ἀριστερᾷ ἀρχαῖος
λυρικὸς ποιητής.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

527. Κρυπτογραφικὸν

1234564789 = Ἡμίθεος ἀργοναύτης.
25499649 = Ὀμηρικὸς ἦρως.
36478 = Δένδρον
4124329 = Δόλιος, πονηρός.
58329 = Νῆσος.
64 = Ἐπίγραμμα.
747329 = Γεωμετρικόν.
8549 = Γλυκὺς.
9478 = Δένδρον.

Μπουκλὲτ

528-532. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἐκ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλ-

λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
στοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

σανίς, πανίς, σπανός, εἰπών, κλίσις.

Ἀρτανιάν

533. Διπλῇ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλ-
λάδος, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα πολί-
την τῆς Ἰουδαίας:

1, Εὐλὸν πολύτιμον· 2, Ἀρχαῖον ἀγ-
γεῖον· 3, Συνήθεια-νόμος· 4, Σύντρο-
φος ἥρως· 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 6,
Προφήτης ἑβραῖος· 7, Ἀρωματικὸν ἄ-
ναφερόμενον εἰς τὴν Γραφήν.

Ἀφανῆς Ἡρώς

534. Γρίφος

ΣΣΣΣΣ ἰ ἰ οἶνος ἂν ἂν κλεῖ
ῶ Σ ναι ζῦθος μοστ ἄς
Σ ἰ ἰ κονιάκ ἂν ἂν ἄς
Σ ἰ ἂν

Ὑποπλοίαρχος Κρίστιαν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 28.

323. Λαμία (λα, μία). — 324. Κισ-
σός· Ἰσός. — 325. Γέρας-γῆρας. —
326. Ἡ ἡχώ. — 327.

328. Μέννη-
σο ἄνθρωπος
ῶν. (Ἡ ἀνά-
γνωσις κατὰ
ΠΕΚΙΝΟΝ στίχον ἐκ τῶν
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ κάτω, δεξιόθεν
καὶ ἀριστερό-

θεν ἐναλλάξ). — 329-333. Διὰ τοῦ Κ:
κῶμος, κόμβος, τόκος, ἀκτίς, φῶκη. —
304. ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ (ΙΠποπόταμος,
ΠΟλύφημος, ΚΡόνος, ἈΤλαντικός,
ἩΣαῦ). — 335. (Ἀκυροῦται ἔνεκα τυπο-
γραφικοῦ λάθους). — 336. Τὸ ὑποβρύ-
χιον πλεῖν ὑποβρυχίως (τό, ὑπὸ βρεῖ
χιών, π' λέει, ὑπὸ βρεῖ Χίος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΖ'—657]

Θηριοδασοτή (=Σ. . . .) ! θυμά-
σαι τὴ συνέντευξή μας πρὶν φύγῃς
ταξίδι· «Ἴσως πάρω» ! Χρόνια πολλὰ γιὰ
τὴν ἐορτὴ τῆς ἀδελφῆς σου.

ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

[ΔΖ'—658]

Ξανθὴ Ὑδραίοπούλα = Παριανὸ !
Ἄν θέλατε νὰ ἀναιρέσετε, στείλατε
βεβαίωσιν τῆς Διαπλάσεως, χωρὶς νὰ μεσο-
λαβῇ τελεία.

ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

[ΔΖ'—659]

Αἰγαιοπελαγίτη, δὲν συνηθίζω νὰ οἰ-
κειοποιούμαι ἔξω ἐργασίαν. Ὑπο-
πλοίαρχος Κρίστιαν = ΤΣΙΜΠΙΝΟΣ !
Μπεμπεκάκι . . . τὴν ἐπαθες ! ! !

Συριανός

[ΔΖ'—660]

Κόμη Ὀπλιγκαντῶ, τῶς «Κουρκουμ-
πίνια τεταρχιευμένα σὺν ὀυδάρετω
καὶ ἑλαίῳ ; ; . . . Φιλοσοφίης Κυρίου
Βασιλάκη» [ΔΖ'—616] ! ! !

Ὑδραίοπουλο, Θηριοδασοτής

[ΔΖ'—661]

Κόμη Ὀπλιγκαντῶ, πότε θὰ σοῦ βγάλῃ
ἡ μαμάκα σου τίς φασκιές ; ; ;

Σίλλερ

[ΔΖ'—662]

ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΕ.
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

[ΔΖ'—663]

Μπαίνω στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως
θηριακευτικά· ΡΑΓΟΡΙΝΑ = Ὁρμά
Ρέπουλη. Σταυρόλεξο

[ΔΖ'—664]

Καμπαλέρο, στὴν Πορταριά τὸν καμ-
πόσο ἤρθες νὰ μάς κάνῃς ; ; Σὲ ἐξ-
ρούμε ποῖς εἶσαι. Σταυρόλεξο

[ΔΖ'—665]

Προσοχή ! Ἡ Διεύθυνσίς μου ἀλλάζει :
Πέτρον Ἀγγελόπουλον, Σποράδων 17,
Ἀθῆνας. — Χιονισμένο Δεντράκι ποῖα ἢ
Δ/σίς σου :

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

[ΔΖ'—666]

Διπρόσωπη, Κυκλαμιά, νὰ περιμένω
ἕνα γραμματάκι σας ; Μὴν ἀρνηθῇτε.
Στείλτε : Ὁρέστην Λογιάδην, Ἡράκλειον—
Κρήτης διὰ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ

[ΔΖ'—667]

Μελαχροινὴ Διαπλάσοπούλα, χαίρε-
τῶ τῇ δικῇ σου : Μὲ γιὰ τὰ γυα-
λάκια. Γαρυφαλλο

[ΔΖ'—668]

Διαπλάσοπούλα τῆς Ὑδρας, εἰκοσι ἡμέ-
ρες ἐκάθησα στὸ νησί σας, ἀλλὰ δὲν
ἐμπόρεσα νὰ σὰς βρῶ γιὰ νὰ γνωριστοῦμε.
Σφουγγαράς

[ΔΖ'—669]

Ζητῶ συνεργάτας μεγάλα Διαπλάσοπου-
λα. Ἐχῶ σκοπὸ νὰ ἀναστατώσω τὸν
Διαπλάσοκοσμο. Περισσότερα δι' ἐπιστολῶν.
Χαιρετῶ τὴν Ζωζὼ καὶ Βελώνη.

Ἀντάρτης

[ΔΖ'—670]

Ἀττὲ Ἰράμ, σὲ γνώρισα· εἶσαι ἡ Μα-
ριέττα Μιχαλακά. Ὁρσοβία

[ΔΖ'—671]

Σαρπηδῶν, γιατί δὲν ἦλθες στὴν Ζάκυνθο ;
Σφοδᾶσαι, καθμένε, νὰ ταξιδεύσῃς ! ! . . .
Χιονισμένο Δενδράκι (Ν. Τ.)

[ΔΖ'—672]

Ἐχομαι Ἀλληλογραφίαν Ἀγγλιστί.
Σιγανοπαπιδίτος περιμένω γράμμα.
Πλοίαρχος Νέμος—Παπαθεολόγου. (Καθυ-
στερημένη). Ὁσαδὸς Ἀμερικανισμοῦ

[ΔΖ'—673]

Ἀρχικατάσκοπε 22, ἂ ποῖς σοῦ ντύνει
τὸ μωρό σου ;—Σαρπηδῶνα, τί γίνε-
σαι ; Γιατί δὲν πήγες στὴν Ζάκυνθο ; Φο-
δόσουν μήπως πνιγτῆς, ἢ μήπως σὲ χαλάσῃ
τὸ πλοῖο ;
Στέλλα Βιολάντη
Ζακυνθινούλα

[ΔΖ'—674]

Πιγκουλίς, τὰ . . . κουφτάκια τὰ φά-
γαμε· νωρὲς εὐπνησες.
Κλὶδ-Κλὶδ, Γαλιάνδρα

[ΔΖ'—675]

Ἀετιδεὺς—Τάπακας· σ' ἄρσες ; Ἰνδιά-
να, περιμένω γράμμα σου. Δορελάι,
τῶς πιά στραγαλάκια ; Γαλιάνδρα

[ΔΖ'—676]

Ὑδραίοπουλο, μήπως εἶσαι γίγας καὶ
περνᾷς τοὺς ἄλλους γιὰ μωροειδέα ; !
Κλὶδ-Κλὶδ

[ΔΖ'—677]

Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, γιατί δὲν ἀπαγ-
τᾷς ; Δόγῃ μελέτης ἢ μήπως σ' ἐμπο-
δίζει «τίποτε ἄλλο» ; Δυστυχῶς τὰ ἔμαθα,
φίλε μου ! Περιμένω ἀπολογίαν σου. Μπρά-
βο σου !
Κόμης Ὀπλιγκαντῶ

[ΔΖ'—678]

Λογχοφόρε τῆς Βεγγάλης, ἡ Κόμησσα
Ὀπλιγκαντῶ δὲν λέγεται Κλειὼ Σδοῦ-
γκου. — Κόμησσα Ὀπλιγκαντῶ, ἀπάντησον
δὲν ἔλαβα, Ἐλαβες ;
Κόμης Ὀπλιγκαντῶ